

Apollón hyperborejský o Knize hlubin, delfském orákulu, severním chrámu a zapomenuté historii

Různé národy Země si uchovaly nemálo mýtů a příběhů o dávných dobách, o dávno zapomenutých epochách. Všechny tyto mýty nám však připadají jako výmysly a pohádky, plody bujné fantazie, a to díky zázrakům v nich popisovaným, podivným neexistujícím zvířatům, bohům, kteří chodili po zemi spolu s lidmi.

Mýty a pohádky se vyprávěly ústním podáním po staletí a tisíciletí, přibývalo v nich fantastických detailů, postupně se v nich hrdinské činy jedněch hrdinů začaly připisovat jiným, jména a chronologie událostí se zaměňovaly.

Ale kde je jejich původní zdroj? Co mohly první mýty skutečně popisovat? Možná byly popisem skutečných událostí, které se odehrály před desítkami či dokonce stovkami tisíc let, možná popisovaly realie dávno zaniklého světa zapomenutých civilizací minulosti?

Ne nadarmo se například antický bůh Apollón nazýval hyperborejský, což přímo poukazovalo na jeho domovinu. Kdo byl Apollón ve skutečnosti? Jaká tajemství skrývá země na poloostrově Kola a legendární Kniha hlubin? Možná, že to všechno jsou milníky velké epochy starověkých předpotomních civilizací, té epochy, z níž pochází i naše ruská civilizace... Ale o všem pěkně popořádku.

Tento příběh byl ukázán prostřednictvím vědomého snění, takže není pro skeptiky, kteří popírají jemné světy i předpotopní historii, která nezapadá do rámce Darwinovy teorie. Ale pro některé možná vrhne světlo na počátky naší civilizace...

Blankytně modré nebe, strmé útesy a modré hory kolem... Na skalách se ohýbají křivé stromy, ale cypřiše jsou štíhlé jako sloupy. Sluneční paprsek proráží jejich zeleň i žluté kameny antických sloupů. Stále blíž se tyčí nad propastí, mramor popraskaný časem. A v kruhu sloupů leží prastarý kámen, kdysi asi byl oltářem...

„Tady promlouvalo dávné orákulum skrze kněžky, tady byly zjevovány osudy, tady se poznávala budoucnost od pýthií,“ ozval se náhle podivný hlas. Ozývaly se v něm cizí fráze, ale ozvěna je odrážela jakoby v ruštině. V těch slovech však byla jakási starobylost, z níž nebylo možné všechno vyčíst. Takže někde v mém vědomí ještě probíhal překlad.

Najednou se ozvaly zvuky hudby, jako by vítr udeřil do strun harfy. Tajemný zvuk sílil a sílil. S hudbou se náhle změnil i oltář. Mramor zrůžověl a zmodral, trhliny a praskliny zmizely. Mezi sloupy, které najednou vyrostly, se už třpytily stupně. A na kameni sedí hudebník. Zdá se, že přišel z dávných mýtů, jako socha z dávných časů. Bílá tunika, zlatý lem, v rukou ladná lyra, kadeře důmyslně

svázané zlatým copem, jako jelení parohy... Jeho prsty běhají po strunách, a modré oči skrývají oceán...

„To jsem mluvila já, neboj se...“ - ozval se najednou ozvěnou opět ten stejný hlas.

„Pamatují si mě jen v této podobě, jen v této zemi, v cizině. V mé vlasti je mé jméno zapomenuto...“

A takový osud mi zde předpověděli pýthie... Ale podle toho osudu, v zapomnění jmen, mi byly přisouzeny tisíce tváří a tisíce osudů. A mé jméno bylo dáno hrdinům i darebákům, takže pramen byl zapomenut. A dokonce umělé světo Lucifera - přízraku temnoty, někteří přisuzují mému jménu...

Možná ještě nerozumíš tomu, o čem chci vyprávět. Ale orákulum zde prohlásilo, že přijde čas, kdy si na mě vzpomenou ve svých rodných zemích a budou číst mou pozemskou knihu.

A ten čas se blíží, a mým osudem je být se svou severní vlastí, jako na počátku...

Ze všeho nejdřív však musím říct, že jsem Apollón z helénských mýtů. A tento chrám ve městě Delfy jsem postavil já. Stojí svým základem na krystalu času. Je to chrám Osudu.

Zde bylo možné vyčíst nitky osudů, respektive možnosti každého inkarnovaného ducha, tedy člověka pro tento život i pro následující inkarnace, a bylo zde možné nahlédnout do minulosti. K tomu sloužilo zvláštní zařízení na oltáři, kterým se nahlíželo do krystalu časů, umístěného zde Faetonci, kteří postavili tibetský Kailás.

Právě proto jsem do těchto míst přišel ze své severní domoviny. Vždyť takové bylo mé předurčení...

Slyšeli jste o mně mnoho helénských mýtů. Často však vůbec nejsou o mně, ale o různých hrdinech i ne tak úplně hrdinech, kteří nesli toto jméno, to je vše. Podle

mýtů jsem prý Diův syn, ale nemohu za to, že se Zeus rozhodl pojmenovat svého dalšího syna tímto jménem...

S Diem nemám nic společného.

Narodil jsem se na dalekém severu, za mocným větrem, kterému se v Helladě říkalo Boreas. Ale když jsem se narodil, žádná Hellada ještě neexistovala, ale za západním mořem, za oceánem, byla Atlanta.

Vše začalo v dávných dobách. Když zestárl mudrc Atlan, který vybudoval Atlantidu podle zákonů kosmu. Opustil radu, která té zemi vládla. V radě zůstali jen jeho synové a volchvové Atlantidy, kterým se později začalo říkat kněží.

Atlantův mladší syn Chron však provedl státní převrat. Rada byla poražena a mnozí zemřeli. V těch dnech se Chron stal netvorem, a hledal svého otce, aby ho zabil. Tehdy Titán - další Atlanův syn (starší syn) zachránil svého otce a přivedl ho do Hyperborey, mé země, kde jsem se později narodil.

Zde se Titán spřiznil s Asury, jež vybudovali Hyperboreu, oženil se s asurskou ženou a zapustil zde kořeny své rodinné. Tady se mu narodila dcera, která dostala jméno Létó, na počest malého cyklu této planety, který ji uděluje Slunce.

Létó není jen jeden rok na zemi a není to jen horké období. V Hyperboreji bylo toto slovo výstižnější a znamenalo víc než v dnešní době. Létó je život darovaný Sluncem planetě, život ve smyslu znovuzrození, jako po zimním chladu rozkvetení. Tak se pro dávného Titána stala dcera Létó znovuzrozením, jeho nadějí na nový život v zemi borejské po duchovní zimě v odumírající Atlantidě, kterou Chronos sevřel do věčné temnoty.

Chronos sloužil Nibiru, vetřelcům světů, samotným Anunnakiům doufaje, že do své pozemské schránky přijme nesmrtelnost vesmíru. Provedl na planetě spoustu věcí, aby se ztratilo spojení Země se vzdálenými světy, odkud jsme všichni přicházeli na tento svět.

A nastaly těžké časy, kdy si ani Asurové z Boreje nedokázali poradit s Chronovým šílenstvím a s zákeřností Annunakiů, kteří se zmocnili krystalu na Kailásu. Tehdy přišli Asurům na pomoc na Zemi jejich příbuzní z čertogu Polární hvězdy a čertogu Siria a ještě jejich blízcí přátelé z čertogu Kassiopeje a Jelena.

Všechna tato souhvězdí jsou vzdálená a jejich názvy se liší, ale ve vašich dnech se uznávají tyto helénské... Jen Jelena neznáte. Říkáte mu Kozoroh, ačkoli v celém souhvězdí není nic s kozlem - totemem Anunnaki. Z hvězd jeleních z vysoké civilizace, jejímiž předky byly tyto rohaté výtvořky Absolutna, přišel na Zemi můj otec.

Jeho starověké jméno si už nikdo nepamatuje, pouze jméno Cernunn zůstalo po potomcích Kassiopejců - Keltech. Asurové mu říkali Olen.

A tak se můj otec zde, v pozemských končinách, v zemi Borejské či zemi Sva, jak ji nazývali Asurové, seznámil s mou matkou a Létó se provdala za Olena neboli Cernunna.

A já jsem se jim tu narodil a tehdy mi dali jméno - Opolen, což znamená syn Jelena. Ale slovo ‚Jelen‘ mělo i jiný význam. Jelen byl symbolem ohně a světla stromu života. A světlo ve větvích jeleního paroží bylo symbolem rodu mého otce. Odtud pochází starobylé slovo ‚opalovat‘, které znamená sežehovat světlem, ohněm stvoření. Tak bylo v zemi borejské rozšifrováno mé jméno.

Rozvětvené paroží lesních tvorů jako strom života korunovalo hlavy jelenů. A můj otec je nosil.

Ale jak byl váš svět zkažen snahami Chronovců (rodiny Chronose a jeho potomků) z Atlanty, Anunnaki a jejich služebníky všude ve světě, že se nádherné parohy náhle ztotožňovaly s nevěrou a nemravností... Ačkoli co na to říct... býčí rohy odvahy se tak náhle staly satanskými, aby se zalíbily Jahvemu, který prohlásil dávného Baala z Býčího čertogu za svého nepřítele a Satana... (Viz téma: Baal - pomlouvaný bůh Východu o Satanovi a Satanovi, Anunnaki a... syrské válce.)

Můj otec procestoval celý svět, nesa blahou zvěst o světle a krystalech. Ale především byl válečníkem, a se svou družinou z rodu Jelena bojoval proti démonům.

Kdysi byl v himálajských zemích a bojoval v bitvách o Kailás. Svým paprskem tam spálil démony. A později, když byla jižní část hory dobyta nazpět, stal se tam učitelem. Vždyť dodnes v hluboké paměti národa v těch místech si váží obrazu jelena, a v maskách rituálního tance o boji s démony je tento obraz.

A později, když do Tibetu přišel buddhismus, můj otec přicházel v duchu a spolu se svým vnukem otáčel kolem Buddhova učení na vrcholu Kailásu... Proto uvidíte na branách buddhistických chrámů symbol, kdy dva jeleni otáčejí kolem...

A dokonce jednou se Olen se svými soukmenovci z čertogu Jelena dostal do japonských zemí. I tam bojovali s démony. A na památku těch bojů nosili samurajové na přilbách jelení parohy...

A v té dávné rané epoše se po boji s démony a po nastolení světla v Tibetu vrátil do Boreje, do západních zemí, které jsou nyní Skotskem, ano, Irskem se nazývají... A tam začal učit světlu ty, kdo žili na hranici Boreje a temných zemí, které ležely mezi Atlantou a mou vlastí. Tam zůstal v paměti lidí jako Cernunn s rozvětvenými rohy sedící... po tibetsku.

Tak jsem strávil své světlé dětství ve své severní Boreji. A má vlast byla překrásná. Narodil jsem se na ostrově borejském, který ležel západně od centrálních zemí obklopujících horu Méru, ale východně od zemí mého otce. Ten ostrov se asursky nazýval Kolo, což znamená kruh. A na tom ostrově byl chrám krystalu světla, který přinesli Asurové z hvězdy své Polární.

Ty časy jsou vám tak vzdálené, že slyšet o nich je pro vás téměř nepochopitelné. Ale Asurové z čertogu Polární hvězdy jsou svazkem tří prastarých kosmických klanů, rodu Vlků a dvou rodů Medvědů. Aby to bylo jasnější, řeknu - v lesích pozemských žije medvěd v hnědé barvě a na ledě žije medvěd v barvě bílé. Tyto rody tedy vznikly z hnědých a bílých medvědů, kteří byli kdysi pozvednuti do jiné hypostáze, kterou nyní nazýváte humanoidní.

A tak oba klany těchto medvědů umístily na ostrově Kolo velký krystal. Ten dává život a nese poznání, samozřejmě těm, kteří mu dokáží naslouchat. A nad místem, kde byl krystal umístěn, byl postaven chrám. Na dlouhé epochy se ten krystal stal pomocníkem velké hory Méru, zatímco Kailás byl zajat.

A aby bylo možné číst vědomosti z krystalu - tam hudba hrála a husle pěly... A to v té zemi, která nyní přirostla k pevnině, ale nezměnila své asurské jméno! Jako země byla Kolo, což znamená kruh, tak i zůstala! A teď je to poloostrov Kola. A zbytky kruhového chrámu tam stojí, ale vy je zatím nevidíte. Jen některé artefakty země otevírá, ale kruhový chrám krystalu je stále skrytý, aby ho poslové Annunaki a jejich služebníci nezničili a neprorazili portálem prastaré brány.

V tomto chrámu jsem byl zasvěcen mezi volchvy. A přijal jsem zasvěcení od dávných patriarchů: od Asura Vlčího a dvou Medvědích, od siriánce Svaroga a lemurijsce Haratiho, jenž postavil Kailás v Tibetu.

Tehdy mi padlo nové Jméno. Bylo sesláno z nebe prostřednictvím znamení. Bylo lemurské - Pheb. Ve své poslední inkarnaci jsem totiž žil v daleké Lemurii.

A se jménem Pheb jsem se stal volhcem v chrámu Kolo, který stále stojí na prastarém krystalu světla. A toto jméno se nějak zachovalo a náhle ožilo v římské době. Ale tam bylo pouze připsáno Diovu synovi a dalším podvodníkům...

Z krystalu tryskalo spousta znalostí a mou povinností bylo vše navždy zapsat. Tehdy jsem začal psát knihu do kamene. Byla to obrovská kniha. Obsahovala hluboké vědění Vesmíru. Proto se i nazývala Kniha hlubin.

Vypráví se v ní o zrození Vesmíru z Ducha Universa. Vypráví se v ní o každém dni velkého Rodu Barmy (což je Počátek počátků a Hlava všeho), jak se Vesmír nazýval v Boreji, nebo Brahmy, jak později začali nazývat hinduisté království Rámy. A těch dnů bylo 33, přesněji řečeno třicátý třetí trvá dodnes. To je právě těch 33 Brahmových manvantar, o nichž ti mnozí učitelé nejednou vyprávěli...

Vše v Knize hlubin je napsáno o tom, jaké byly země a čertogy v kosmu vzdáleném i blízkém v minulých manvantarách, odkud a kde se znovuzrodili duchové, o oněch vzdálených civilizacích i o tom, odkud přišel život do Slunečního Čertogu už v této třiatřicáté manvantaře.

Jsou tam popsány základy Univerza a všechny zákony, na kterých je postaven, je tam popsána celá fyzika, kterou dodnes neznáte, a jak můžete žít, využívat tyto zákony a vytvářet zázraky, a aby se zázrak nestal zázrakem jako je tomu u vás, ale život by byl běžný.

A ta kniha stále existuje a bylo o ní napsáno mnoho legend. Ale není snadné ji přečíst. A když už ji někdo přečte, nelze ji porozumět, neznaje ty pojmy, které byly v minulých epochách Brahmy. A není snadné tyto znalosti použít, vždyť aby je člověk mohl použít, musí mít průzračného ducha, bez zatemnění těžkou karmou a bez jejích těsných uzlů, nepoznat strach a neznat, nerozumět tomu, jak se páchá zlo.

Pouze svatí poustevníci a velcí jogíni mohou použít to, co je v knize napsáno. A pokud někdo obejde zákony vesmíru a vytvoří techniku založenou na tom, co je tam napsáno, může zničit svět tím, že bude mít v duši zlo. Proto je velký zákaz té knihy pro ty, kdo mají v duši zlo.

A jen nemnozí zde na Zemi byli schopni to přečíst a všemu porozumět. O něco více než ti, kteří byli schopni pouze přečíst, ale rozuměli jen části psaného.

Ale zplodilo se spousta příběhů a legend, že knihu údajně četla knížata a králové a princové. A vyrojila se spousta lží.

Volchvové borejští četli, ano, i knížata daarijská a Bjarmie veliké, co v zemích ruských byli. A všichni tehdy pochopili!

Ale přišly nové časy a začaly se psát lži, ano, pomluvy, že prý nějaký král David židovský byl schopen přečíst, ano, Šalamoun...

Kdopak to řekl, ano, napsal píseň o Knize holubí!? A kniha se z nějakého důvodu nestala Knihou hlubin, ale Knihou holubí, jako znamením symbolu jiného, jiné země a víry, která ukřižovala dávné příběhy a vědění čisté Hlubiny...!

A tak to řekli z vůle kněží falešného poznání cizí země, země zotročené vetřelci zemí, samotnými Anunnaki. A anunnakijští služebníci přijali učení Poutníka Krista

do svých služeb! A přenesli je, zničíte dávná vědění, vše nahradili jen otrockou vírou, pokorou před sebou samými v podobě Boha Otce!

Vždyť pod ním chápali jméno Jehovy, a nikoli Brahmy - našeho Rodu. Jehova je králem vetřelců zemí a uzurpátorem moci ve své zemi Nibiru (viz téma: Letopisy Nibiru).

Proto se tu najednou objevila židovská jména. David i Šalamoun najednou interpretují Knihu! Ať si vykládají své knihy!

Ale jejich jména jsou již zapsána ve verších o Knize, o Knize holubí, ale ne o Knize hlubin! Žádnou Knihu holubí neznám a holubi zde nikterak nesouvisí s tím, že jejich obraz byl později křesťany přirovnáván k Duchu svatému.

Kdysi se kniha jmenovala Kniha labutí na počest těchto poslů poznání. Za vlády knížete Vladimíra však došlo ke strašlivé svatokrádeži. A labutě se začaly předkládat na stůl jako pokrm. Hrozné! Tento posel temnoty jedl posvátné ptáky na bujarých hostinách. A později se stal svatým, prolévaje řeky lidské krve. Křest krví... Ale co vám mám povídat, kdo ví, pochopí mě, kdo věří všem kněžím s kříži - je zbytečné mu to říkat!

Ale to bylo až později, a v těch dobách, kdy jsem psal tuto knihu, byl život jiný. Moje borejská země ještě stála na světle. Jakmile jsem dopsal knihu ze starobylého krystalu v chrámu Kolo, měl jsem vidění, že existuje podobný krystal, který byl spárován s krystalem Kolo.

V chrámu Kolo lze skrze krystal nahlédnout do minulosti i do podstaty stvoření. A vlákna budoucnosti jsou v jiném krystalu. Bylo mi souzeno vidět varianty vláken budoucnosti v krystalu, kde jsem nyní. Později se bude tato země jmenovat Hellada. I město jsem zde založil. A město se jmenovalo Delfy, což v lidovém jazyce znamená ‚dvojčata‘. Vždyť zde leží krystal - dvojče!

I zde byl postaven chrám a také kulatý (Kolo). Ale hlavně by zde měla být kněžka, vždyť se zde jedná o ženský krystal.

Nejdřív jsem tady chtěl poslat svou sestru Art, ale velký Duch řekl, že se narodila pro něco jiného. Zůstala v Delfách a svůj život zde zasvětila živým tvorům. Pomáhala zvířatům... A lidé později... nečekaně spojili její obraz s lovem. Moje sestra je Art či Artemis. Ačkoli ne lidé sami, ale závistivá Héra - Atlantka, manželka Dia, bratra Poseidona - posledního vládce Atlanty.

Tento Zeus se svou rodinou se kdysi zachránil před velkými vlnami, které pohřbily Atlantu, a zde v zemi Hellady se představili jako bohové. V těch dobách jsem tu už nebyl schopen pobývat. Svět se stal tak těžkým, že jen ti, kdo lhali a páchali zlo, se dokázali lidem představit jako... bohové.

A Zeus po mně pojmenoval svého syna, aby ho tu mohl ponechat jako kněze. Tak se zrodil Apollón, syn Diův, jemuž otec připsal celou moji historii, samozřejmě tu, kterou znal... Ano, on byl proslulý svými dobrodružstvími se ženami.

Ale to odbočuji... V dobách před všemi těmi nehoráznostmi mi delfský krystal, orákulum (jak říkali místní), sdělil, že se mám oženit a že už je pro mě dívka, a to v zemích Severu. Tak jsem se vrátil do Kolo. Tam jsem ji potkal! Ona byla z rodů Viků. Byl to rod asurský z Bílých medvědů, kteří byli spřízněni s příchozími od hvězd Kassiopeje. Jejimi předky byli drsní Asurové neboli Ásové (jak se říkalo Vikům) a kmen Dany kassiopejské, která dala vzniknout všem Keltům na Zemi. A od Viků vzešel kmen Seveřanů. To Vikingové jsou potomky Viků!

Hyperborea je moje vlast! Hyperborea, Oriana, Sva! Tak ji nazývaly rody, které ji obývaly, každý po svém. Země - pravlast národů! Byla vytvořena z mnoha hvězdných rodů i rodů zrozených už na Zemi, z Asurů - poslů Polární hvězdy a poslů Siria, z atlantských Titánů, z poslů z čertogu kassiopejského, z poslů čertogu jeleního... A dala vzniknout mnoha pozemským rodům! Jak seveřanům Vikingům, tak Keltům, Rusům, Sklavinům a Venedům, Daarijcům, Árijcům-Peršanům, Árijcům-Hindům... Ano, kdo jen nenosí v žilách krev Hyperboreje!

Moje snoubenka byla Hyperborejka, třebaže i z rodu Viků. Její oči zářily modře a vlasy měla bílé jako len... A jmenovala se Moba. A v Kolo náš svazek zpečetili duchové a na Zemi volchvové. I narodila se mi dcera, Phema, pojmenovaná volchvy, které bylo souzeno odejít do Delf a stát se kněžkou orákula - Phemonoioy. Stala se první pythií, která četla vlákna možností, jež leží v budoucnosti.

Mnohokrát jsem navštívil orákulum, ale najednou musela moje žena znovu родit. A tak jsem se nadobro vrátil do Boreje. A v Delfách zůstal můj syn se svou sestrou Phemonoioy. Stal se z něj volchv. A jmenoval se Olen, stejně jako můj otec. Žil v Delfách dlouho, až do zkázy Atlanty, kdy se Istivý Zeus po potopě usídlil v těchto končinách. A lidé přeživší potopu, zapomněli všechno kromě jména prvního delfského kněze. Říkali mu Elin.

Éra Delf byla obrovská a volchv Elin tam vládl po desítky dlouhých staletích! Země se stala Helladou, vždyť místní obyvatelé si říkali Heléni. Ano a byli příbuzní s Hyperborejci - potomci osadníků ze severu u delfského krystalu...

...Ale nebylo mi souzeno vrátit se do Delf. Odešel jsem do zemí rodného Severu. A byli jsme v zemích Moby, jak bylo zvykem. Ještě bylo nutné představit nenarozené všem předkům.

A byli jsme v keltských zemích, když se dokázala zbavit od břemene. A to znamenalo, že syn, který se zde narodil, měl světu ukázat svou slávu a své předurčení. Takový byl zvyk. Tam, kde ses narodil, zatímco tvá matka navštěvovala své předky, tam jsi měl začít svou pozemskou pout'.

A v zemích keltských, které se nyní nazývají Irsko, v těch zemích, kde pobýval můj otec Olen neboli Cernunn, se narodil můj syn, jeho vnuk - Mabon. A narodil se v den, kdy se slunné léto setkává s chladnou zimou a kdy se den a noc rovnají. A ode dne jeho narození začali Keltové slavit podzimní svátek Mabon, svátek světla a plodů země.

Mabon měl svůj vlastní příběh, dávnou historii, jejíž ozvěny jsou dodnes v keltských legendách, ale opět se k vám tyto legendy dostaly přepsané a zkrácené... A měl ženu, opět z rodu Jelenů, která se jmenovala Oluen. Ale to už je jiný příběh.

Historie - vždyť to je nekonečně se vinoucí stuha a není možné ji popsat celou najednou! Chtěl jsem jen vrhnout kapku světla na to, co se ztratilo ve staletích a tisíciletích, na to, co bylo rozmazáno temnotou a lží k nepoznání, co bylo přepsáno podle potřeb vetřelců zemí, kteří i ve vašich dnech konají své prohnilé dílo. Ale já jsem viděl skrze orákulum, co je v Delfách až do vašich časů a dál...

Je tam vidět všechno, že pro ty, kteří chtějí utopit svět, neexistují žádné možnosti! Vlákna se nebudou dlouho odvíjet, lež má vždycky jeden konec. A možná je moje řeč plná jinotajů, co nadělám, jsem z jiné epochy, možná... Ale vlákna všech epoch jsou společná a v Knize hlubin se o tom píše nejednou. A všechno je ve skutečnosti Jedno, proto jsou alegorie, vždyť všechny jevy jsou si podobné a popsat jeden z nich na příkladech jiných bylo na Zemi vždycky přístupnější a lépe pochopitelné... Přijde den, kdy se všechno vrátí, a světlo se opět rozlije do světa. A vy si budete moci přečíst Knihu hlubin! Viděl jsem to tady... Orákulum je stále živé, stejně jako krystal ve velkém chrámu Kolo!"

Náhle se harfa znovu rozezněla a Apollónův obraz se rozplýval. Sloupy opět protnuly praskliny a kameny zežloutly. A jen strmé stupně hor se ještě zelenají a na tyrkysové obloze jasně plane slunce...

Zapsala Valeria Kolcova 22.06.2018